

teerders die een converteerbare obligatie Wavin krijgen. Bij een (nu weer) aantrekkelijk koersni-

veau, inderdaad. Zo word je rijk: laag kopen, hoog verkopen, keer op keer, cent voor cent. ■

Dodenlijst

De markt voor trackers staat te boek als een groei-markt. Regelmatig worden introducties van nieuwe producten bekendgemaakt. De andere kant van de medaille is vaak minder zichtbaar, maar ook hier blijken de bomen niet tot in de hemel te groeien. Reden genoeg voor de website www.seekingalpha.com om een maandelijks dodenlijst bij te houden. Exchange Traded Funds en Notes (ETF's en ETN's) waarin dagelijks voor minder dan gemiddeld 100.000 dollar handel plaatsvindt, worden op de 'deathwatch' geplaatst. Het handelsvolume is daarmee een

graadmeter voor de populariteit en het bestaansrecht van een tracker.

Gezien de lage beheervergoedingen zijn aanbieders gebaat bij een grote populariteit van hun producten en is een voldoende groot vermogen onder beheer van levensbelang. In de praktijk blijken er regelmatig slachtoffers te vallen. Zo maakte Invesco bekend in mei negentien trackers uit haar Powershares-aanbod te schrappen. E-Tracs van UBS lijkt daarmee volledig ten dode opgeschreven, maar liefst negen van de tien beschikbare producten staan op de dodenlijst. ■

Mama MiaMia!!

Wat voor ons Nederlanders softwarebedrijf Baan is, is voor onze zuiderburen Lernout & Hauspie. Het aandeel van deze onderneming, die actief was in de spraaktechnologie, nam eind vorige eeuw een enorme vlucht. Het succesverhaal kwam echter abrupt ten einde toen de *Wall Street Journal* in 2000 ontdekte dat Lernout & Hauspie de winst en daarmee de koers opjoeg door geknoei met de boekhouding. Binnen een jaar was het bedrijf failliet.

Nu werkt **JO LERNOUT** (r) aan zijn comeback met een nieuw technologiebedrijf. Zijn nieuwe bedrijf MiaMia borduurt voort op de spraaktechnologie die werd ontwikkeld bij Lernout &

Hauspie. De verkoop moet binnen enkele maanden van start gaan in China volgens Lernout, die echter nog in afwachting is van een vonnis in de beleggingsfraudezaak. Hoewel hij zijn nieuwe bedrijf mogelijk vanuit de gevangenis zal moeten aansturen – de eis is vijf jaar, waarvan twee voorwaardelijk – was het eenvoudig om investeerders te vinden. “Die mensen geloven in ons verhaal en dat doet deugd”, sprak Lernout op een symposium in Orlando. Hij heeft naar eigen zeggen een vijftiental Belgen bereid gevonden om samen een miljoen euro te steken in de nieuwe onderneming. Je gelooft je oren toch niet... ■

What little difference a year makes

Jan Maarten Slagter
Directeur VEB

Een wereldreis. Een roman schrijven. Een voetreis naar Rome maken. Een zwangerschap uitdragen. De verjaardagen van al je vrienden vieren. Wat kun je wel niet doen in een jaar?

Blijkbaar minder dan je denkt. Op 20 mei 2008 bevroor de Ondernemingskamer het conflict tussen het bestuur van ASM International en enkele grote minderheidsaandeelhouders. Op de algemene aandeelhoudersvergadering die een dag later zou worden gehouden, kon niet worden gestemd over enkele ingrijpende bestuurswijzigingen: het ontslag van bestuursvoorzitter Chuck del Prado en een groot deel van de raad van commissarissen en de gelijktijdige benoeming van door deze aandeelhouders voorgedragen commissarissen en een nieuwe bestuursvoorzitter. In plaats daarvan werden de betrokken partijen door de Ondernemingskamer opgeroepen met elkaar in overleg te treden over de bestuurssamenstelling bij ASMI en hierover uiterlijk op 23 juni te rapporteren.

Daarmee stelde president Huub Willems een oordeel uit over de rechtmatigheid van de uitgifte een week eerder van beschermingspreferente aandelen aan de Stichting Continuïteit ASMI. Deze beschermingsprefs gaven de Stichting, bemand met het management goedgezinde personen, een doorslaggevende stem in de aandeelhoudersvergadering. Tegen een fractie van de prijs die de normale aandeelhouders hadden betaald.

De VEB stelde zich op het standpunt dat dit gebruik van een vergaande beschermingsconstructie een ongeoorloofde inbreuk op de aandeelhoudersdemocratie inhield en wendde zich, evenals de betreffende 'activistische aandeelhouders', tot de Ondernemingskamer.

Dit alles is komende week dus een jaar geleden. Wat er in de tussentijd is gebeurd, onttrekt zich voor een groot deel aan de waarneming. De opstandige aandeelhouders, de Stichting en het ASMI-bestuur hebben blijkbaar gezocht naar een compromis. Daarbij was voor alle neutrale toeschouwers vanaf het begin duidelijk dat dit een vrijwel onmogelijke opgave was. Het ene kamp wilde Chuck del Prado per se niet als bestuursvoorzitter handhaven. Voor het andere kamp was dit nu juist een ononderhandelbaar uitgangspunt.

Ze kwamen er dan ook niet uit, ondanks zo nu en dan hoopgevende geluiden. Ondertussen stond de wereld niet stil: er kwam een ongevaaragd bod op de belangrijkste activiteiten van ASMI dat uiteindelijk, na maanden, nergens toe leidde. Commissaris Leon van den Boom trad enkele maanden voor het einde van zijn termijn af, vanwege "uiteenlopende inzichten". Financieel directeur Naud van der Ven liet zich niet herbenoemen omdat hij niet verder wilde met Del Prado jr. En keer op keer gaf de Ondernemingskamer nieuw uitstel om partijen de tijd te geven eindelijk tot elkaar te komen. Tot de volgende aandeelhoudersvergadering, die van afgelopen donderdag, zich aandiente.

Maar een jaar is blijkbaar niet genoeg. Willems zag nog wel een sprankje hoop. En dus volgde weer uitstel. Nu tot 5 juni. En al die tijd staan de gewone aandeelhouders langs de kant te kijken en te wachten tot duidelijk is waar ze aan toe zijn bij ASMI. Eén lichtpunt: we hebben voortaan een ijzersterk voorbeeld van hoe een beschermingsconstructie waarde kan vernietigen. ■